

Відьмак. Останнє бажання

Про книгу

Від Яруги до Драконячих гір мандрує один з останніх відьмаків – Ґеральт із Рівії. Він зустрічає людей та істот, які чимось дуже нагадують персонажів відомих казок, і намагається зрозуміти, чи залишилося в ньому самому хоч щось від людини. А може, він – тільки додаток до двох своїх мечів: звичайного залізного та відьмачого, з карбованим руків'ям та срібним клинком, який колись стане для нього мечем призначення...

ВІДЬМАК

ОСТАННЕ БАЖАННЯ

АНДЖЕЙ САПКОВСЬКИЙ

Andrzej Sapkowski

WIEDŹMIN

OSTATNIE ŻYCZENIE

Powieść

Анджей Сапковський

ВІДЬМАК

ОСТАННЄ БАЖАННЯ

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2016 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЯ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2016

ISBN 978-617-12-0988-6 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Sapkowski A. Wiedźmin. Ostatnie Życzenie / Andrzej Sapkowski. —
Warszawa : SuperNowa, 2014. — 332 p.

Публікується з дозволу автора і його літературних агентів, NOWA
Publishers (Польща) і Агентства Олександра Корженевського (Росія)

Обережно! Ненормативна лексика!

Переклад з польської Сергія Легези

Коментарі Сергія Легези й Олесі Стужук

Художнє оформлення Катерини Кравець

Електронна версія створена за виданням:

Сапковський А.
С19 Відьмак. Останнє бажання : роман / Анджей Сапковський ;
перекл. з пол. С. Легези ; комент. С. Легези й О. Стужук. — Харків :
Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 288 с.
ISBN 978-617-12-0499-7 (укр.)

ISBN 978-83-7578-063-5 (пол.)

Біловолосий відьмак Геральт із Рівії, один з небагатьох представників колись численного цеху захисників людської раси від породжень нелюдського зла, мандрує невеликими королівствами, які можна охопити поглядом з вежі замку, та великими містами, отримуючи платню за те, чого навчений, — знищення віїв і з'ядарок, стриг та віпперів. Але є у відьмака і власний кодекс, у якому вбивство — це лише крайня міра, а життя розумне, чим би воно не було, — це все-таки життя. Саме цим він наживає собі нових ворогів, але й знаходить друзів, які колись змінять його долю.

УДК 821.162.1

ББК 84.4ПОЛ

© Andrzej Sapkowski, Warszawa, 2014

© CD PROJEKT S.A., карта, обкладинка

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

ГОЛОС РОЗУМУ-1

Вона прийшла до нього перед ранком.

Увійшла дуже обережно, тихо, безшелесно, пливла через кімнату наче примара, наче з'ява, а єдиний звук, який супроводжував її рух, видавала опанча, що терлася об голу шкіру. Утім, саме той тихесенький, ледь чутний шурхіт розбудив відьмака, а може, лише вирвав із напівсну, в якому він монотонно колихався, немов у безодні, підвішений між дном і поверхнею спокійного моря, серед легенько розгойданих пасм фукусу.

Він не ворухнувся, не здригнувся навіть. Дівчина підпливла ближче, скинула опанчу, поволі, із ваганням, сперлася зігнутих коліном об край ложа. Він дивився на неї з-під примружених повік, не виказуючи, що вже не спить. Дівчина обережно залізла на постіль, на нього, обійнявши його стегнами. Спершись на напружені руки, мазнула по його обличчю волоссям, що пахло ромашкою. Рішуча й мовби нетерпляча, схилилася, торкнулася кінчиком перса його повіки, щоки, губ. Він посміхнувся, взявши її за плечі, дуже повільно, обережно, делікатно. Вона випросталася, тікаючи від його пальців, промениста, підсвічена, розмита у своєму сьайві в імлистій сірості ранку. Він ворухнувся, проте рішучим натиском обох долонь вона заборонила йому змінювати позицію, легкими, але наполегливими рухами стегон домагаючись відповіді.

Він відповів. Вона вже не тікала від його долонь, відкидала голову назад, стріпувала волоссям. Шкіра її була холодною і дивно гладенькою. Очі, які він бачив, коли вона наближала обличчя до його щоки, були великі й темні, наче очі русалки.

Заколисаний, він потонув у ромашковому морі, яке збурилося і зашуміло, втративши спокій.

ВІДЬМАК

I

Потім казали, що чоловік той прийшов у місто з півночі, через браму Линварів¹. Йшов пішки, а нав'юченого коня вів за повід. Стояло пізніє пообіддя, і крам линварів та римарів було замкнено, а вуличка була порожньою. Було тепло, але чоловік той мав напнутого на плечі чорного плаща. Чим привертав увагу.

Затримався він перед корчмою «Старий Наракорт», постояв хвильку, дослухаючись до гомону голосів. У корчмі, як завжди о цій порі, було повно людей.

Незнайомець не зайшов до «Старого Наракорту». Потяг коня далі, вуличкою вниз. Там була інша корчма, менша, і звалася вона «Під Лисом». Тут було пусто. Корчма мала не найліпшу славу.

Корчмар підняв голову від діжки з квашеними огірками й зміряв гостя поглядом. Чужинець, все ще у плащі, стояв перед шинквасом рівно, нерухомо, мовчав.

— Що дати?

— Пива, — сказав незнайомець. Голос мав неприємний.

Корчмар обтер руки полотняним фартухом та наповнив кухоль. Кухоль був надщербленим.

Незнайомець не був старим, але волосся мав майже біле. Під плащем він носив потертий шкіряний кубрак², шнурований під шиєю та на плечах. А коли стягнув плаща, усі помітили, що на спині, на паску, мав меча. Не було у тому нічого дивного, у Визімі чи не всі ходили зі зброєю, тільки-от ніхто не носив меча на спині, ніби лук чи колчан.

Незнайомець не всівся за стіл поміж нечисленими гостями, а й далі стояв біля шинквасу, міряючи хазяїна пронизливим поглядом. Сьорбнув із кухля.

— Шукаю кімнату на ніч.

— Не маю, — буркнув корчмар, зиркаючи на чоботи незнайомця, закурені та брудні. — У «Старому Наракорті» спитайте.

— Я волів би тут.

— Не маю, — корчмар нарешті упізнав акцент незнайомця. То був рівієць.

— Заплачу`, — промовив чужинець тихо, мовби вагаючись.

Саме тоді й розпочалася та паскудна історія. Віспуватий бурмило, котрий похмуро спостерігав за незнайомцем із тієї самої миті, як той увійшов, устав і приступив до шинквасу. Двійко його приятелів стали позаду, на відстані двох кроків.

— Нема місця, гультіпако, сволото рівійська, — чвиркнув віспуватий, ставши впритул до незнайомця. — Нам тут, у Визімі, такі, як ти, не потрібні. Це порядне місто!

Незнайомиць узяв кухля та відсунувся. Глянув на корчмаря, але той відвів очі. Йому б і на думку не спало захищати рівійця. Зрештою, хто тих рівійців любить?

— Кожен рівієць — злодій, — вів далі віспуватий, дихаючи пивом, часником і злістю. — Чуєш, що кажу, вилупку?

— Не чує. Йому вуха лайном позакладало, — сказав один із тих, задніх, а другий зареготав.

— Плати й вали звідси! — верескнун подзьобаний.

Незнайомиць тільки тепер подивився на нього.

— Пиво доп'ю.

— А ми тобі допоможемо, — просичав бурмило.

Він вибив з рук рівійця кухоль і, одночасно хапаючи зайду за плече, вчепився пальцями у ремінь, який перекреслював навкіс груди чужинця. Один із тих, іззаду, піднімав кулак для удару. Чужак крутнувся на місці, вибиваючи віспуватого з рівноваги. Меч засичав у піхвах та коротко зблиснув у світлі каганців. Завирувало. Крик. Хтось із відвідувачів кинувся до виходу. З гуркотом упав стілець, луснула об підлогу глиняна миска. Корчмар — губи у нього тремтіли — дивився на жахливо розрубане обличчя віспуватого, який, чіпляючись пальцями за край шинквасу, саме зсувався, зникав з очей, немовби тонує. Ті двійко лежали на підлозі. Один нерухомо, а другий звивався і трясся у темній калюжі, що швидко збільшувалася. У повітрі, свердлячи вуха, вібрував тонкий, істеричний жіночий крик. Корчмар затремтів, хапнув ротом повітря й почав блювати.

Незнайомиць відступив під стіну. Зігнутий, напружений, уважний. Меча він тримав обома руками, водячи вістря у повітрі. Ніхто не

рухався. Жах, неначе холодне багно, заліплював обличчя, сковував рухи й затикав горлянки.

Стражники увірвалися до корчми зі стукотом і грюкотом, утрюх. Мабуть, були поблизу. Мали наготові оплетені ременями палиці, але, побачивши трупи, відразу вихопили мечі. Рівієць притулився спиною до стіни, лівицею витяг з-за халяви кинджал.

— Кинь те! — зарепетував один зі стражників тремтячим голосом. — Кинь те, харцизяко! Із нами підеш!

Другий стражник копнув лавку, що не дозволяла йому зайти до рівійця збоку.

— Біжи по людей, Жмутик! — крикнув до третього, який тримався ближче до дверей.

— Не треба, — сказав незнайомец, опускаючи меч. — Сам піду.

— Підеш, сучий вилупку, але на мотузці! — зайшовся отой, із тремтливим голосом. — Кинь меч, бо я тобі довбню розвалю!

Рівієць випростався. Швидко сунув клинок під ліву пахву, а правицею, здійнявши її над головою, у бік стражників, швидко накреслив у повітрі складний знак. Блиснули сріблясті заклепки, якими було густо всіяно довгі, аж по лікті, манжети шкіряного каптану.

Стражники відсахнулися на крок, закриваючи обличчя ліктями. Хтось із гостей схопився на ноги, хтось знову побіг до дверей. Ще раз, дико і страшно, закричала жінка.

— Сам піду, — повторив незнайомец гучним металевим голосом. — А ви троє — попереду. Ведіть до бургомістра. Я дороги не знаю.

— Так, пане, — проммимрив стражник, опустивши голову. Рушив до виходу, непевно озираючись. Двійко інших спішно пішли за ним, задкуючи. Незнайомец крокував слідом, ховаючи меч до піхов, а кинджал за халяву. Як проходили вони повз столи, то гості заслоняли лица полами кубраків.

II

Велерад, бургомістр Визіма, пошкріб підборіддя й замислився. Не був він ані забобонним, ані боязким, але це не надихало його зостатися сам на сам із біловолосим. Нарешті він наважився.

— Вийдіть, — наказав стражникам. — А ти сідай. Ні, не тут. Отам, подалі, як твоя ласка.

Незнайомиць усівся. Не мав він уже ані меча, ані чорного плаща.

— Слухаю, — сказав Велерад, бавлячись важкезним буздиганом³, що лежав на столі. — Я Велерад, бургомістр Визіма. Що маєш мені сказати, мосьпане розбійнику, перед тим, як підеш до темниці? Троє убитих, спроба накласти прокляття — незле, аж ніяк незле. За такі речі у нас, у Визімі, на палю саджають. Та я людина справедлива, спочатку тебе вислухаю. Кажи.

Рівієць розстебнув кубрак, дістав з-під нього сувій білої козячої шкіри.

— На роздоріжжях, по корчмах прибиваєте, — сказав він тихо. — Правда те, що там пишете?

— А, — буркнув Велерад, дивлячись на витравлені на шкірі руни. — Така, значить, справа. Як я відразу не здогадався? Авжеж, найщиріша правда. Підписано: Фольтест, король, владця Темерії, Понтару й Магакаму. Виходить, правда. Але відозва відозвою, а закон законом. У Визімі я закон та порядок пильную! Людей мордувати не дозволю! Зрозумів?

Рівієць кивнув на знак того, що зрозумів. Велерад гнівно посопів.

— Знак відьмацький маєш?

Незнайомиць знову поліз за комір каптану, видобув круглий медальйон на срібному ланцюжку. На медальйоні було вибито голову вовка із вишкіреними іклами.

— Ім'я якесь маєш? Можеш будь-яке назвати, не з цікавості запитую, а щоб розмову полегшити.

— Звуся Ґеральтом.

— Та хоч і Ґеральтом. Судячи з вимови — з Рівії?

— З Рівії.

— Так. Знаєш що, Ґеральте? Із тим, — Велерад поплескав долонею по відозві, — із тим — дай собі спокій. То поважна справа. Багацько вже намагалися. То, брате, не те саме, що пару гультяїв захльостати.

— Знаю. Це мій фах, бургомістре. Написано — три тисячі оренів нагороди.

— Три тисячі, — бургомістр закопилив губи. — І принцесу до купи, як люди балакають, хоча милостивий Фольтест того й не дописав.

— У принцесі я не зацікавлений, — сказав спокійно Геральт. Сидів, склавши руки на колінах. — Написано — три тисячі.

— Що за часи, — зітхнув бургомістр. — Що за паршиві часи! Ще років двадцять тому хто б і подумав, навіть на п'яну голову, що такі професії будуть? Відьмаки! Мандрівні вбивці василісків! Бродячі різуні драконів та утопців! Геральте! У твоєму цеху пиво дозволено пити?

— Дозволено.

Велерад плеснув у долоні.

— Пива! — гукнув. — А ти, Геральте, сідай ближче. Бо чого ж то я.

Пиво було холодним і пінистим.

— Паршиві часи настали, — ремствував Велерад далі, сьорбаючи з кухля. — Наплодилося усілякої мерзоти. У Магакамі, у горах, аж роїться від боболаків. У лісах раніше хоч би вовк який вив, а зараз — на тобі: примари, боровики якісь, куди не плюнь — вовкулак чи інша яка зараза. По селах русалки та жалібниці дітей крадуть, на сотні вже рахуємо. Хвороби, про які раніше й не чув ніхто, аж волосся дибки. Ну, а до комплекту ще й оте! — він попхнув сувій шкіри по столу. — Не дивина, Геральте, що такий попит на ваші послуги.

— Ця королівська відозва, бургомістре, — підвів голову Геральт. — Чи знаєте подробиці?

Велерад відхилився на спинку стільця, сплів руки на череві.

— Подробиці, кажеш? А знаю. Не те щоб з перших рук, але з достовірних джерел.

— Про те мені, власне, і йдеться.

— От ти уперся. Як знаєш. Слухай. — Велерад ковтнув пива, притишив голос. — Милостивий наш Фольтест, ще королевичем, за правління старого Меделла, свого батька, демонстрував нам, що може утнути, а утнути міг чимало. Ми сподівалися, що із часом те минеться. Але ж швидесенько після коронації, відразу по смерті старого короля, Фольтест самого себе перевершив. Ми аж роти пороззявляли. Коротше: зробив він дитинку своїй рідній сестрі Адді. Адда була від нього молодшою, але завжди вони трималися купи, і ніхто нічого й не підозрював, ну, може, тільки королева... Отож: дивимосся, аж тут Адда

— нате вам, із таким ото пузом, а Фольтест починає розводитися про шлюб. Із сестрою, уявляєш, Геральте? Ситуація диявольськи загострилася, бо Визімір з Новіграда саме вирішив видати за Фольтеста свою Дальку, вислав посольство, аж тут треба тримати короля за руки-ноги, бо той готовий бігти та гнати тих послів утришия. Вдалося, на наше щастя, бо Визімір спересердя випустив би нам тельбухи. Потім, не без допомоги Адди, яка зуміла вплинути на свого брата, вдалося знеохотити щеня від швидкого шлюбу. Ну а потім Адда народила, у належний час, аякже. А тепер слухай, бо починається. Те, що народилося, бачив небагацько хто, але одна повитуха вискочила з вікна вежі, а у другої потьмарився розум, і вона й досі ходить зателепкувата. Думаю, що виродок був не вельми гожий. Була це дівчинка. Зрештою, вона відразу ж померла, бо ніхто, як мені здається, не поспішив перев'язати пуповини. Адда, на своє щастя, пологів не пережила. А потім, брате, Фольтест укотре вчинив дурню. Виродка треба було відразу спалити або, я знаю, закопати десь на відлюдді, але не ховати у саркофазі у підземеллях палацу.

— Запізно тепер бідкатися. — Геральт підвів голову. — У будь-якому разі треба було прикликати когось із Відунів.

— Ти про отих здирників із зірками на капелюхах? А як же! Злетілося їх із десятків, але вже потім, як стало зрозуміло, що у тому саркофазі лежить. І що з нього ночами вилазить. А вилазити почало не відразу, ні. Сім років після поховання була тиша. Аж тут якось уночі — на місяць уповні — крик у палаці, вереск, безлад! Що тут довго говорити, ти на тому знаєшся, та й відозву читав. Немовля у труні піросло, та неабияк, а зуби в нього стали такі, що аж жах. Одним словом — стриґа. Шкодую, що ти трупів тих не бачив. Як я. Тоді обминав би ти Визім стороною.

Геральт мовчав.

— У ті часи, — продовжував Велерад, — Фольтест, як я вже казав, закликав до нас цілу громаду чаклунів. Гелґотали вони один поперед одного, мало не побилися отими своїми ціпками, що вони їх носять, напевно, аби псів відганяти, коли їх ними цькують. А я так вважаю, що цькують регулярно. Перепрошую, Геральте, якщо маєш іншу думку про чародіїв, при твоєму фахові напевне маєш, але як на мене, то

дармоїди вони й дурні. Ви, відьмаки, серед людей зужили більшої довіри. Бо ви, як би то сказати, конкретні.

Геральт усміхнувся, але не прокоментував.

— Та до справи. — Бургомістр зазирнув у кухню і долив собі й рівійцю. — Деякі поради чаклунів здавалися мені аж ніяк не дурнуватими. Один пропонував спалити стригу разом із палацом та саркофагом, другий радив відрубати їй довбешку заступом, інші більше схилилися до забивання кілків у різні частини її тіла, зрозуміло, удень, коли дияволиця спала у труні, виснажена нічними втіхами. На жаль, знайшовся один блазень, у загостреній шапці на лисій голові, горбатий пустельник, який придумав, що то є чари, що їх можна зняти і що зі стриги знову стане Фольтестова донечка, чарівна, мов писанка. Треба тільки просидіти у крипті цілу ніч — і все, справу вирішено. Після чого — уявляєш, Геральте, що то був за дурень, — пішов він на ніч до палацу. Як легко здогадатися, мало що від нього лишилося, тільки шляпа та палиця. Але Фольтест учепився у ту ідею, як реп'ях у собачий хвіст. Заборонив будь-які спроби вбити стригу, а з усіх закутків краю понастягував шарлатанів, аби ті відчарували принцесу зі стриги. Ото була мальовнича компанія! Якись баби покручені, якись кульгавці, брудні, брате, завошивлені, аж жаль брав. Ну й гайда вони чарувати, головним чином над мискою та кухлем. Зрозуміло, декого Фольтест та Рада швиденько викрили, кількох навіть на частоколі повісили, але замало, замало. Я б їх усіх повісив. Про те, що стрига, натомість, раз у раз когось та загризала, не звертаючи ані на шарлатанів, ані на їх закляття ні найменшої уваги, я вважаю, говорити не треба. Як і про те, що Фольтест у палаці вже не мешкав. Ніхто не мешкав.

Велерад перервався, сьорбнув пива. Відьмак мовчав.

— І так воно, Геральте, тягнеться вже шість років, бо те уродилося років чотирнадцять тому. Мали ми за цей час трохи інших турбот, бо повоювали із Визіміром з Новіграда, але із пристойних, зрозумілих причин, йшлося про перенесення межових стовпів, а не про якихось там дочок чи заручини. Фольтест, до речі, починає вже бубонити про шлюб й розглядає парсуни⁴, що їх надсилають із сусідніх дворів, — а раніше звичайно викидав їх у вбиральню. Але час від часу його знову

охоплює ота манія, і розсилає він тоді кінних, аби ті шукали нових чаклунів. Ну й нагороду обіцяє, три тисячі, через що збіглося сюди кілька відчайдухів, мандрівних лицарів, навіть один пастушок, знаний у всій околиці кретин, нехай земля йому пухом. А стриґа все ще добре почуввається. Тільки й того, що час від часу когось загризе. Можна призвичаїтися. А з тих героїв, що її намагаються відчарувати, хоча б та користь, що бестія нажирається на місці й не швендяє поза замком. А у Фольтеста тепер новий палац, цілком ладний.

— За шість років, — Геральт підвів голову, — за шість років ніхто не владнав справи?

— Отож бо. — Велерад дивився на відьмака проникливо. — Бо справу неможливо владнати, і доведеться із тим змиритися. Я кажу про Фольтеста, про нашого милостивого й улюбленого владику, який все ще прибиває ті відозви на перехрестях. Тільки й того, що охочих, здається, поменшало. Щоправда, останнім часом з'явився був один, але хотів три тисячі наперед. Ну то ми запхали його до мішка й кинули в озеро.

— Шахраїв не бракує.

— Ні, не бракує. Їх навіть забагато, — погодився бургомістр, стежачи за відьмаком. — Саме тому, як підеш до палацу, не проси золота наперед. Якщо взагалі туди підеш.

— Піду.

— Що ж, твоя справа. Утім, пам'ятай мою пораду. І якщо вже про нагороду мова, то останнім часом почали балакати і про другу її частину, я вже казав. Принцесу за дружину. Не знаю, хто те вигадав, але якщо стриґа виглядає так, як розповідають, то це жарт надзвичайно похмурий. І все ж не забракло дурнів, які погнали галопом до замку, тільки-тільки поширилася звістка, що є можливість увійти до королівської родини. А конкретно, двоє шевців-підмайстрів. Чому шевці такі дурнуваті, Геральте?

— Не знаю. А відьмаки, бургомістре? Намагалися?

— Було кілька, авжеж. Найчастіше, як чули, що стриґу треба відчарувати, а не забити, знизували плечима та йшли собі. Тому моя повага до відьмаків значно виросла, Геральте. Ну а потім приїхав один, молодший від тебе, імені я не пам'ятаю, якщо він взагалі його називав. Той спробував.

— І що?

— Зубата принцеса розтягла його кишки на чималу відстань. На половину пострілу з лука.

Ґеральт покивав.

— Це всі?

— Був ще один.

Велерад помовчав хвильку. Відьмак його не квапив.

— Так, — сказав нарешті бургомістр. — Був ще один. Спочатку, як Фольтест став погрожувати йому шибеницею, якщо той уб'є чи покалічить стриґу, він розсміявся і почав збиратися. Ну, а тоді...

Велерад знову заговорив тихіше — майже зашепотів, перехилившись через стіл.

— Тоді взявся за завдання. Бачиш, Ґеральте, тут, у Визімі, є пара розумних людей, навіть на високих посадах, яким уся та справа обридла. Пліткують, що ці люди потихеньку переконали відьмака, аби той не бавився у церемонії чи чари, забив стриґу, а королю сказав, що чари не подіяли, що донечка впала зі сходів, ну, що стався нещасний випадок під час роботи. Король, зрозуміло, розізлився, але закінчиться все просто тим, що він не заплатить ані орена нагороди. Негідник відьмак на те: мовляв, задарма ми можемо самі на стриґу ходити. Що ж було робити? Ми скинулися, поторгувалися... Тільки що ніц з того не вийшло.

Ґеральт звів брови.

— Кажу ж — ніц, — сказав Велерад. — Відьмак не схотів іти відразу, першої ж ночі. Лазив, таївся, крутився околицею. Нарешті, як розповідають, побачив стриґу, напевно у ділі, бо бестія не вилазить з крипти, аби ноги розім'яти. Побачив її і тієї само ночі здимів. Без прощання.

Ґеральт злегка скривився, що, мабуть, мало бути схожим на посмішку.

— Розумні люди, — почав він, — напевно ж усе ще мають оті гроші при собі? Відьмаки наперед не беруть.

— Ага, — сказав Велерад. — Напевно мають.

— А плітка не говорить, скільки там?

Велерад вишкірився.

— Одні подекують: вісімсот...

Ґеральт похитав головою.

— Інші, — буркнув бургомістр, — говорять про тисячу.

— Небагато, особливо взявши до уваги, що плітки завжди перебільшують. Король, врешті-решт, дає три тисячі.

— Не забувай про наречену, — глузливо відказав Велерад. — Про що ми говоримо? Звісно ж, тих трьох тисяч ти не отримаєш.

— Звідки то відомо?

Велерад ляснув долонею по столі.

— Ґеральте, не псуй моєї думки про відьмаків! Це триває вже понад шість років! Стриґа порішає з півсотні людей щорічно, тепер менше, бо всі тримаються від палацу подалі. Ну, брате, я вірю у чари, багацько бачив і вірю, до певної, звісно ж, міри, у можливості магів та відьмаків. Але із тим відчаруванням — це ж дурня, вигадана горбатим і зашмарканим мандрівним дідом, який ошалів від пустельницького їдла, дурня, і у дурню ту не вірить ніхто. Окрім Фольтеста. Ні, Ґеральте! Адда народила стригу, бо спала із власним братом — така вона, правда, й жодні чари тут не зарадять. Стриґа жере людей, як воно у стриг заведено, і її треба правильно й без церемоній вбити. Слухай, два роки тому кмети з якогось там задуп'я під Магакамом, у яких дракон жер овець, пішли купою, забили його ломами й навіть не вважали за доцільне тим похвалитися. А ми тут, у Визімі, чекаємо дива й замикаємо на засув двері, як місяць уповні, або ж прив'язуємо злодіїв до стовпа перед замком, розраховуючи, що тварюка нажереться і повернеться до труни.

— Непоганий метод, — посміхнувся відьмак. — Злочинність скоротилася?

— Анітрохи.

— До того нового палацу — це куди?

— Проведу тебе особисто. Що там із пропозицією від розумних людей?

— Бургомістре, — сказав Ґеральт. — Навіщо поспішати? Адже й насправді може статися нещасний випадок під час роботи, незалежно від моїх намірів. Тоді розумні люди мають подумати, як уберегти мене від гніву короля і приготувати ті тисячу п'ятсот орнів, про які подейкують.

— Мала бути тисяча.

— Ні, пане Велераде, — сказав відьмак рішуче. — Той, кому ви давали тисячу, втік лише подивившись на стригу, навіть не торгувався. А це значить, що ризик куди більший, аніж на тисячу. А чи не більший він за півтори — подивимося. Звичайно, я спочатку попрощаюся.

Велерад почухав голову.

— Ґеральте? Тисяча двісті?

— Ні, бургомістре. Це не легка робота. Король дає три, а мушу я вам сказати, що інколи відчарувати легше, аніж убити. Кінець кінцем, один із моїх попередників забив би стригу, якби це було так просто. Чи ви вважаєте, що вони дали себе загризти лиш тому, що боялися короля?

— Добре, брате, — Велерад похмуро кивнув. — Домовилися. От тільки перед королем — анічирк про можливість нещасного випадку під час роботи. Щиро тобі раджу.

III

Фольтест був худорлявим, мав гарне — занадто гарне — обличчя. Не було йому ще й сорока, як вирішив відьмак. Сидів король на стільці-карлі⁵, вирізьбленим з чорного дерева, простягнувши ноги у бік каміну, біля якого грілися два пси. Поряд, на скрині, сидів старший кремезний бородань. За королем стояв іще один, багато вдягнений, із бундючним виразом на обличчі. Вельможа.

— Відьмак із Рівії, — сказав король по хвильці тиші, що запала після слів Велерада.

— Так, пане. — Ґеральт схилив голову.

— Від чого в тебе так голова посивіла? Від чарів? Бачу, що ти не старий. Та годі, годі. Це жарт, можеш нічого не говорити. Досвід, як смію припускати, маєш ти неабиякий?

— Так, пане.

— Я б охоче послухав.

Ґеральт уклонився ще нижче.

— Ви ж відаєте, пане, що наш кодекс забороняє говорити про те, що ми робимо.

— Зручний кодекс, мосьпане відьмаче, дуже зручний. Але так, без подробиць: із боровиками ти мав справу?

— Так.

— З вампірами? Із лісовиками?

— Також.

Фольтест завагався.

— Зі стрігами?

Ґеральт підняв голову, зазирнув королю в очі.

— Також.

Фольтест відвів погляд.

— Велераде!

— Слухаю, милостивий пане!

— Ти ознайомив його з подробицями?

— Так, милостивий пане. Він стверджує, що принцесу можна відчарувати.

— Це я знаю здавна. У який спосіб, мосьпане відьмаче? Ах, вірно, як же я забув. Кодекс. Добре. Тільки одне невеличке зауваження. Було вже тут у мене кілька відьмаків. Велерад, ти йому говорив? Добре. Тому я знаю, що спеціальністю вашою є, скоріше, убивство, а не зняття проклять. Але про це і не йдеться. Якщо хоча б волосина упаде з голови моєї доньки — ти свою покладеш на плаху. Пам'ятай. Остріте, і ви, пане Сегеліне, зостаньтеся, дайте йому стільки інформації, скільки потребуватиме. Вони завжди чимало розпитують, ті відьмаки. Нагодуйте його, та нехай живе у палаці. І не лазить по корчмах.

Король устав, свиснув псам і рушив до дверей, розкидаючи солому, яка вкривала підлогу. У дверях він повернувся.

— Якщо тобі все вдасться, відьмаче, нагорода твоя. Може, ще докину щось, якщо добре справишся. Звичайно, балачки поспільства населення про одруження з принцесою — не мають і слова правди. Ти ж не думаєш, що я віддам доньку за першого-ліпшого приبلуду?

— Ні, пане. Не думаю.

— Добре. Це доводить, що ти розумний.

Фольтест вийшов, причинивши за собою двері. Велерад і вельможа, які до того часу стояли, одразу ж розсілися за столом. Бургомістр допив наполовину повний келих короля, заглянув до джбана, вилаявся. Остріт, який зайняв місце Фольтеста, дивився на відьмака спідлоба, погладжуючи різьблені поруччя. Сегелін, бородань, кивнув Ґеральту.

— Сідайте, мосьпане відьмаче, сідайте. Зараз вечерю подадуть. Про що ви хотіли б побалакати? Бургомістр Велерад, ймовірно, вже все вам сказав. Я його знаю і відаю, що сказав він, радше, забагато, аніж замало.

— Лише кілька запитань.

— Питайте.

— Бургомістр говорив, що після появи стриґи король закликав чимало Відунів.

— Так і було. Але не говоріть: «стриґа», говоріть: «принцеса». Легше уникнете такої помилки при королі... і пов'язаних із тим неприємностей.

— Чи серед Відунів був хтось відомий? Уславлений?

— Були такі й тоді, і пізніше. Не пам'ятаю імен. А ви, пане Остріте?

— Не пам'ятаю, — сказав вельможа. — Але знаю, що дехто втішався славою та визнанням. Балакали про те чимало.

— Вони погоджувалися із тим, що закляття можна зняти?

— Були далекі від згоди, — посміхнувся Сегелін. — Щодо будь чого. Але думка така звучала. Мала то бути проста справа, яка не потребувала магічних здібностей: як я зрозумів, досить, аби хтось провів ніч, від заходу сонця до третіх півнів, у підземеллі, біля саркофагу.

— Справді — проста, — пирхнув Велерад.

— Я хотів би почути опис... принцеси.

Велерад схопився зі стільця.

— Принцеса виглядає, наче стриґа! — проревів. — Як найбільш стриґовата стриґа, про яку я чув! Її високість королівська донька, проклятий виродок, має чотири лікті зросту, нагадує барильце пива, має пащеку від вуха до вуха, повну зубів-стилетів, червоні буркала та руді патли! Лаписька із пазурами, неначе у лісового kota, висять до самої землі! Дивно, що ми не почали ще розсилати мініатюри до дружніх дворів! Принцесі, хай її зараза вдушить, вже чотирнадцять, час подумати про сватання за якогось принца!

— Вгамуйся, бургомістре, — зморщився Остріт, поглядаючи у бік дверей. Сегелін злегка посміхнувся.

— Опис хоча й живописний, проте досить точний, а саме те мосьпане відьмаче і мав на увазі, вірно? Велерад забув додати, що принцеса

рухається із неймовірною швидкістю і що вона набагато сильніша, ніж можна подумати, судячи з її росту та статури. А те, що їй чотирнадцять, — це факт. Якщо воно істотно.

— Істотно, — сказав відьмак. — Чи напади на людей відбуваються тільки за повного місяця?

— Так, — відповів Сегелін. — Якщо вона нападає поза старим палацом. У палаці люди гинуть завжди, незалежно від фази місяця. Але назовні вона виходить тільки під час повні, та й те не кожної.

— Чи був хоча б один випадок нападу вдень?

— Ні. Вдень не було.

— Вона завжди пожирає жертви?

Велерад сплюнув на солому.

— Хай тобі, Геральте, зараз же вечеря буде. Тьфу! Пожирає, надкусює, залишає — по-всякому буває, напевно, від настрою залежить. Одному тільки голову відгризла, пару інших — випатрала, а кількох — обгризла добіла, догола, можна сказати. Така вже, мати її!

— Обережно, Велераде, — сикнув Остріт. — Про стригу бовкай, що захочеш, але Адди не ображай при мені, бо при королі — не посмієш!

— Чи був такий, на кого вона напала, а той вижив? — запитав відьмак, здавалося, не звертаючи уваги на вибух вельможі.

Сегелін й Остріт презирнулися.

— Так, — сказав бородань. — На самому початку, шість років тому, кинулася вона на двох солдатів, які стояли біля крипти на варті. Одному вдалося втекти.

— І пізніше, — втрутився Велерад, — мірошник, на якого вона напала під містом. Пригадуєте?

IV

Мірошника привели на другий день, пізно ввечері, до кімнатки над кордегардією⁶, де поселили відьмака. Привів його солдат у плащі із відлогою.

Розмова результатів майже не дала. Мірошник був переляканий, белькотів, затинався.

Більше відьмаку сказали його шрами: стриґа мала чималий розмах щелеп і насправді гострі зуби: на диво довгі верхні ікла — чотири, по два з кожного боку. Пазурі, напевне, гостріші, аніж у дикого кота, хоча й не такі криві. Зрештою, тільки тому мірошнику і вдалося вирватися.

Скінчивши огляд, Ґеральт кивнув мірошнику й солдату, відпустивши їх. Солдат випхав хлопа за двері й скинув відлогу. То був то Фольтест власною персоною.

— Сиди, не вставай, — сказав король. — Візит неофіційний. Ти задоволений розвідкою? Я чув, що ти був у замку у полудень.

— Так, пане.

— Коли візьмешся до справи?

— До повного місяця ще чотири дні. Після повні.

— Бажаєш спочатку придивитися?

— Немає такої потреби. Але наїдена... принцеса... буде менш рухливою.

— Стриґа, майстре, стриґа. Не гратимемося у дипломатію. Принцесою вона тільки-но буде. Зрештою, про те я й прийшов із тобою порозмовляти. Відповідай, неофіційно, коротко і ясно: буде чи не буде? Тільки-от не прикривайся аніяким там кодексом.

Ґеральт потер чоло.

— Я, королю, підтверджую: чари можна зняти. І якщо не помиляюся, то дійсно — провівши ніч у замку. Треті півні, якщо застануть стриґу поза саркофагом, ліквідують прокляття. Так звичайно зі стриґами й чинять.

— Так просто?

— Це не просто. Треба ту ніч пережити — це раз. Можуть, крім того, бути відхилення від норми. Наприклад, не одна ніч, а три. По черзі. Також є випадки... ну... безнадійні.

— Так, — підвищив голос Фольтест. — Я це від декого весь час чую. Убити потвору, бо то невиліковний випадок. Майстре, я впевнений, що із тобою вже розмовляли. Га? Зарубати людоджерку без церемоній, одразу, а королю сказати, що на то не було іншої ради. Король не заплатить, ми заплатимо. Дуже вигідний варіант. І дешевий. Бо король накаже відтяти відьмаку голову чи повісити його, а золото залишиться у кишені.

— А король справді накаже відтяти відьмаку голову? — скривився Геральт.

Фольтест деякий час дивився рівійцю у вічі.

— Король і сам не знає, — сказав нарешті. — Але враховувати таку можливість відьмаку, гадаю, варто.

Тепер хвилину помовчав Геральт.

— Я маю намір зробити все, що в моїх силах, — сказав нарешті. — Але якщо все піде погано, то я буду боронити своє життя. Вам, пане, також варто враховувати таку можливість.

Фольтест устав.

— Ти мене не зрозумів. Не про те йдеться. Це ясно, ти її уб'єш, якщо стане гаряче, — подобається це мені чи ні. Бо інакше вона вб'є тебе — напевне і незворотно. Я того не розголошую, але я б не покарав нікого, хто вбив би її, захищаючи себе. Але я не дозволю, аби вбили її, не спробувавши врятувати. Уже були спроби підпалити старий палац, стріляли в неї з луків, викопували вовчі ями, ставили сильця і капкани, поки я кількох не повісив. Але не про те йдеться. Майстре, слухай!

— Слухаю.

— Після тих третіх півнів, якщо я все добре розумію, стриги не буде. А що буде?

— Якщо все піде добре — чотирнадцятирічна дівчинка.

— Червоноока? Із крокодилячими зубами?

— Нормальна чотирнадцятирічна дівчинка. От тільки...

— Ну?

— Фізично.

— Не мала баба клопоту. А психічно? Щодня на сніданок відерце крові? Дівоче стегенце?

— Ні. Психічно... Як би то сказати... Думаю, що десь на рівні, я знаю, трирічної-чотирирічної дитини. Довгий час буде вимагати дбайливого догляду.

— Зрозуміло. Майстре?

— Слухаю.

— Чи то може до неї повернутися? Пізніше?

Відьмак мовчав.

— Ага, — сказав король. — Може. І що тоді?

— Якщо вона після довгої, кількадечної непритомності помре, треба спалити тіло. І швидко.

Фольтест насупився.

— Утім, я не думаю, — додав Геральт, — що до того дійде. Для певності, пане, дам вам кілька вказівок, як зменшити небезпеку.

— Уже зараз? Не ранувато, майстре? А якщо...

— Уже зараз, — перервав його рівієць. — Усіляко буває, королю. Може статися, що вранці знайдете у крипті відчаровану принцесу й мій труп.

— Аж так? Попри мій дозвіл на захист? Який тобі, здається, не дуже й потрібний?

— Це серйозна справа, королю. Ризик великий. Тому слухайте: принцеса завжди мусить носити на шиї сапфір, краще за все — інклюд, на срібному ланцюжку. Завжди. Удень й уночі.

— Що таке — інклюд?

— Сапфір із бульбашкою повітря всередині каменя. Крім того, у кімнаті, де вона буде спати, треба час від часу спалювати у каміні гілочку ялівцю, ліщини та жарновця.

Фольтест замислився.

— Дякую тобі за поради, майстре. Дотримаюся їх, якщо... А тепер ти послухай мене уважно. Якщо ти зрозумієш, що випадок безнадійний, — уб'єш її. Якщо знімеш прокляття, а дівчина не буде... нормальною... якщо ти будеш мати хоча б тінь сумнівів, чи вдалося це тобі повністю, — уб'єш її також. Не бійся, нічого тобі не загрожує з мого боку. Я кричатиму на тебе — на людях; вижену з палацу і з міста, але не більше. Вочевидь, нагороди не дам. Може, щось виторгуєш сам знаєш від кого.

Вони з хвилину помовчали.

— Геральте. — Фольтест уперше звернувся до відьмака по імені.

— Слухаю.

— Скільки правди у балачках, що дитина виявилася саме такою, бо Адда була моєю сестрою?

— Мало. Чари треба накладати, жодне закляття не накладається саме по собі. Але я вважаю, що ваш зв'язок із сестрою був причиною накладання чарів, а тому — і кінцевого результату.

— Так я і думав. Так говорив дехто з Відунів, хоча й не всі. Геральте? Звідки беруться такі справи? Чари, магія?

— Не знаю, королю. Відуни вивчають причини цих явищ. Для нас, відьмаків, досить і знання, що сконцентрована воля може такі явища викликати. А ще знання, як їх перемагати.

— Убиваючи?

— Найчастіше. Зрештою, за це нам найчастіше й платять. Мало хто бажає знімати прокляття, королю. Як правило, люди хочуть просто вберегти себе від загрози. А якщо на совісті потвори є жертви, то з'являється ще й мотив помсти.

Король підвівся, зробив кілька кроків по кімнаті, затримався перед мечем відьмака, що висів на стіні.

— Цим? — запитав він, не дивлячись на Геральта.

— Ні. Той — на людей.

— Я чув. Знаєш що, Геральте? Я піду з тобою до крипти.

— Виключено.

Фольтест повернувся, очі його заблищали.

— Чи ти знаєш, чаклуно, що я її не бачив? Ані після народження, ані... потім. Я боявся. Можу її вже ніколи не побачити, вірно? Я маю право хоча б подивитися, як ти станеш її убивати.

— Повторюю: виключено. Це певна смерть. Для мене теж. Якщо я послаблю увагу, волю... Ні, королю.

Фольтест відвернувся, рушив до дверей. Геральту якусь мить здавалося, що він вийде без слова, без прощального жесту, але король зупинився, глянув на нього.

— Ти викликаєш довіру, — сказав. — Хоч я і знаю, який ти крутій. Розповіли мені, що сталося у корчмі. Я впевнений, що ти забив отих опришків виключно для розголосу, щоби вразити людей, мене. Мені зрозуміло, що ти міг угамувати їх без убивства. Боюся, я ніколи не дізнаюся, чи ти йдеш рятувати мою доньку, чи вбивати її. Але я на те погоджуюся. Мушу погодитися. Знаєш, чому?

Геральт не відповів.

— Бо я вважаю, — сказав король, — що вона страждає. Правда?

Відьмак втупив у короля пронизливий погляд. Не погодився, не кивнув, не зробив ані найменшого поруху, але Фольтест знав. Знав відповідь.

Геральт востаннє визирнув у вікно замку. Швидко сутеніло. За озером ледь миготіли вогні Визіма. Навколо замку був пустир — смуга нічийної землі, якою місто за шість років відгородилося від небезпечного місця, не залишивши там нічого, окрім руїн, згнилих стовпів, балок та щербатого частоколу, що їх, мабуть, невігідно було розбирати та виносити. Якнайдалі, на протилежний бік маєтності, переніс свою резиденцію і сам король — груба вежа його нового палацу чорніла на тлі неба, а те потроху насичувалося темною синявою.

Відьмак повернувся до запорошеного столу, за яким в одній із порожніх, обдертих кімнат він готувався: неспішно, спокійно, ретельно.

Знав: часу має чимало — стриґа не залишить крипту до опівночі.

На столі перед ним стояла невеличка кута скринька. Відчинив її. Усередині щільно, у вистелених сухою травою вічках, стояли флакони темного скла. Відьмак вийняв три.

З підлоги підняв довгий пакунок, ретельно загорнутий у смушок і оперезаний ремінцем. Розгорнув його, вийняв меча з оздобленим руків'ям, у чорних лискучих піхвах, укритих низками рунічних знаків та символів. Оголив лезо, те зблиснуло дзеркально. Клинок був з чистого срібла.

Геральт прошепотів формулу, випив одне за одним те, що містилося у двох флаконах, за кожним разом кладучи ліву долоню на руків'я меча. Потім щільно загорнувся у свій чорний плащ і усівся. На підлогу. У кімнаті не було навіть стільця. Зрештою, як і в усьому замку.

Він сидів нерухомо, із заплющеними очима. Подих його, спочатку рівний, раптом зробився прискореним, хрипким, неспокійним. А потім зупинився. Суміш, яка допомагала відьмакові отримати повний контроль над усіма органами тіла, складалася переважно з чемериці, блекоти, глоду та молочаю. Інші її компоненти не мали назв у жодній з людських мов. Для особи, яка не була, як Геральт, призвичаєна до суміші з дитинства, та виявилася б смертельною отрутою.

Відьмак різко повернув голову. Слух його, тепер надмірно загострений, із легкістю виловив у тиші шелест кроків по зарослому кропивою подвір'ю. Це не могла бути стриґа. Було ще занадто світло. Геральт закинув меч на спину, сховав клунок у попелі у зруйнованому комині й тихо, мов нетопир, збіг сходами.

На подвір'ї було ще настільки світло, аби чоловік, який наближався, зміг побачити обличчя відьмака. Чоловік — був то Остріт — різко відсахнувся, гримаса відрази та страху мимоволі викривила його уста. Відьмак посміхнувся криво — знав, як виглядає. Якщо випити суміш беладони, аконіту та очанки, обличчя стає крейдяним, а зіниці розширюються на всю райдужку. Але мікстура дозволяла бачити і в найглибшій темряві, а відьмаку того й треба було.

Остріт швидко опанував себе.

— Вигляд такий маєш, наче ти вже труп, чаклуно, — сказав він. — Напевно, з переляку. Не бійся. Я несу тобі помилування.

Відьмак не відповів.

— Ти не чуєш, що я кажу, рівійський знахаре? Ти врятований. І багатий. — Остріт зважив у руці чималу торбину й жбурнув її Геральту під ноги. — Тисяча оренів. Бери, сідай на коня і забирайся звідси!

Рівієць мовчав.

— Не витріщайся на мене! — сказав Остріт голосніше. — І не марнуй мого часу. Я не хочу стояти тут до опівночі. Чи ти не розумієш? Не бажаю, аби ти знімав закляття. Ні, ти не вгадав. Я не разом із Велерадом та Сегеліном. Я не бажаю, щоб ти її вбивав. Тобі просто треба забратися геть. Усе має лишитися як є.

Відьмак не ворухнувся. Не хотів, щоби вельможа зрозумів, наскільки прискорені зараз його рухи та реакції. Швидко сутеніло, і те було йому на користь, бо навіть напівтемрява була занадто яскравою для його зіниць.

— І чому ж, пане, все повинно залишитися як є? — запитав він, намагаючись повільно вимовляти кожне слово.

— А це, — Остріт пихато задер підборіддя, — до дідька мало тебе обходить.

— А якщо я вже знаю?

— Цікаво.

— Фольтеста буде легше усунути з трону, якщо стриґа дошкулятиме людям іще сильніше? Якщо королівський безум достобіса остогидне вельможам і простому люду, вірно? Я їхав через Реданію, через Новіград. Чимало подейкують про те, що у Визімі дехто дочекатися не може короля Визіміра як визволителя та істинного монарха. Але мене, пане Остріте, не обходять ані політика, ані наслідування тронів, ані палацові перевороти. Я тут, щоби виконати роботу. Ти ніколи не чув про почуття обов'язку і звичайну чесність? Про професійну етику?

— Зважай, до кого мовиш, волоцюго! — розлючено гарикнув Остріт, поклавши долоню на руків'я меча. — З мене досить, я не звик дискутувати із невідомо ким. Гляньте на нього: етика, кодекси, мораль! Хто б говорив? Розбійник, що тільки-но з'явився, так і повбивав людей? Той, хто уклінно гнувся перед Фольтестом, а за його спиною торгувався із Велерадом, наче найманий рубака? І ти насмілюєшся дерти носа, пахолку? Вдавати Відуна? Маґа? Чародія? Геть звідси, поки я тобі плазом по пиці не дав!

Відьмак навіть не зрушився, стояв спокійно.

— Це ви йдіть звідси, пане Остріте, — сказав. — Темнішає.

Остріт відступив на крок, вихопив меча.

— Ти сам цього забажав, чаклуно. Я тебе вб'ю. Анітрохи не допоможуть тобі твої штучки. Я маю при собі черепаховий камінь, агат.

Ґеральт посміхнувся. Балачки щодо сили черепахового агату були настільки ж розповсюдженими, наскільки й безпідставними. До того ж відьмак і не думав витратити сили на закляття, ба, більше, наражати срібний клинок на зустріч із лезом Остріта. Він прослизнув під «вісімки», які виписувало вістря меча, й вигином зап'ястка, сріблястими шипами на манжеті, вдарив вельможу у скроню.

VI

Остріт прийшов до тьми швидко, поводив навколо очима — у цілковитій темряві. Помітив, що зв'язаний.

Ґеральта, який стояв поруч, не бачив. Але зорієнтувався, де перебуває, і завив: протяжно, розпачливо.

— Мовчи, — сказав відьмак. — Бо приволочеш її передчасно.

— Ти клятий убивцю! Де ти? Розв'яжи мене зараз же, негіднику! Будеш за те висіти, сучий сине!

— Мовчи.

Остріт важко дихав.

— Залишиш мене їй на поталу? Зв'язаного? — запитав уже тихіше, додаючи брудне прізвисько майже пошепки.

— Ні, — сказав відьмак. — Відпущу тебе. Але не зараз.

— Ти, розбійнику, — засичав Остріт. — Щоби відволікти стригу?

— Так.

Остріт замовк, перестав борсатися і лежав спокійно.

— Відьмаче?

— Так.

— Це правда, я хотів повалити Фольтеста. Не я один. Але я один прагнув його смерті, хотів, аби він помер у муках, аби ошалів, аби живцем згнив. Знаєш чому?

Ґеральт мовчав.

— Я кохав Адду. Королівську сестру. Королівську коханку. Королівську дівку. Я кохав її... Відьмаче, ти тут?

— Тут.

— Я знаю, про що ти думаєш. Але було не так. Повір мені, я не накладав жодних проклять. Я не знаюся на жодних чарах. Тільки раз сказав зі злості... Тільки раз. Відьмаче? Слухаєш?

— Слухаю.

— Це його мати, стара королева. Це напевне вона. Не могла дивитися, що він і Адда... Але не я. Я тільки раз, знаєш, намагався умовляти її, а Адда... Відьмаче! Запаморочилося мені, і я сказав... Відьмаче? То я? Я?

— Це вже не має значення.

— Відьмаче? Північ близько?

— Близько.

— Випусти мене раніше. Дай мені більше шансів.

— Ні.

Остріт не почув скреготу відсунутої могильної плити, але відьмак — почув. Нахилився і розрізав кинджалом пута вельможі. Остріт, не чекаючи слів, скочив, незграбно пошкунтильгав, а потім побіг. Очі його

вже настільки призвичаїлися до темряви, що він бачив шлях, який вів з головної зали до виходу.

Із гуркотом вискочила з підлоги плита, що блокувала вхід у підземелля. Геральт, завбачливо заховавшись за балюстрадою сходів, помітив потворну постать стриґи, яка пружно, швидко й безпомилково мчала услід за гупанням чобіт Остріта, що віддалявся. Стриґа не видавала ані найменшого звуку.

Потворний, тремтячий, моторошний виск роздер ніч, струсонув старі мури й тривав, вібрував, то піднімаючись, то спадаючи. Відьмак не міг точно оцінити відстань — через загострений слух, — але він знав, що стриґа наздогнала Остріта швидко. Занадто швидко.

Він вийшов на середину зали і став біля самого входу до крипти. Відкинув плаща.

Повів плечима, щоб меч улігся на спині зручніше. Натягнув рукавички. Він мав іще трохи часу. Знав, що стриґа, хоч і наїдена після останньої повні, не покине труп Остріта скоро. Серце й печінка були для неї цінним запасом живлення для довгого перебування у летаргії.

Відьмак чекав. До зорі, як він вирахував, залишалося ще зо три години. Спів півня міг би його лише збити з пантелику. Зрештою, навколо, скоріше за все, і не було аніяких півнів.

Він почув. Стриґа йшла поволі, чалапаючи по підлозі. А потім він її побачив.

Опис був точним. Непропорційно велика голова, посаджена на коротку шию, мала ореол сплутаного, розкуйовдженого рудого волосся. Очі світилися у темряві, наче два карбункули. Стриґа зупинилася і дивилася на Геральта. Раптом розчахнула пащу — немов похваляючись рядами білих загострених зубиськ, а потім клацнула щелепою зі стуком, що нагадував гупання віка. І відразу скочила, з місця, без розбігу, цілячи у відьмака закривавленими пазурами.

Геральт відскочив убік, крутнувся у блискавичному піруеті, стриґа тернулася об нього, теж крутнулася, розтинаючи повітря пазурами. Не втратила рівноваги, напала знову, одразу, з напівоберту, клацаючи зубами перед грудьми Геральта. Рівієць відскочив в інший бік, тричі змінивши напрямок обертання, дезорієнтував стриґу. Відскакуючи, він міцно, хоча й без замаху, ударив її у бік голови сріблястими заклепками, натиканими на тильному боці рукавички, на фалангах

пальців. Стриґа потворно загарчала, наповнюючи замок гучним відлунням, припала до землі, завмерла й заходилась вити: глухо, зловороже, люто.

Відьмак зловтішно посміхнувся. Перша спроба, як він і розраховував, пройшла нормально. Срібло було вбивчим для стриги, як і для більшості потвор, прикликаних до життя чарами. Тож існував шанс: бестія не відрізнялася від інших, а це гарантувало можливість відчарування, а срібний меч, у крайньому разі, гарантував життя і йому самому.

Стриґа не квапилася із наступним нападом. Цього разу вона наближалася повільно, шкірячи ікла, бридко пускаючи слину. Геральт відступив, пішов півколом, обережно ставлячи стопи, сповільнюючи та прискорюючи рухи, чим виводив стригу з концентрації, перешкоджаючи їй у підготовці до стрибка. Йдучи, відьмак розкрутив довгий, тонкий, міцний ланцюг із грузилом на кінці. Ланцюг був зі срібла.

У мить, коли стриґа напружилася і стрибнула, ланцюг свиснув у повітрі й, звиваючись наче гадюка, в одну мить обвив плечі, шию і голову потвори. Стриґа впала на льоту, вискнувши так, що зробилося боляче вухам. Борсалася на підлозі, дико ричала — незрозуміло, чи то від люті, чи то від пекучого болю, якого завдавав їй ненависний метал. Геральт був задоволений — якби виникла потреба, він міг запросто вбити стригу у цю ж мить. Але відьмак не виймав меча. До цього часу ніщо у поведінці стриги не свідчило, що це міг бути отой невиліковний випадок.

Геральт відступив на безпечну відстань і, не спускаючи погляду з фігури, яка борсалася на підлозі, почав глибоко дихати, концентруючись.

Ланцюг порвався, срібні ланки дощем сипонули на всі боки, задзеленчали по камінню. Засліплена люттю, виючи, стриґа кинулася в атаку. Геральт чекав спокійно, піднятою правою рукою креслив перед собою Знак Аард.

Стриґа відлетіла на кілька кроків, наче вдарена молотом, але втрималася на ногах, простягла пазурі, оголила ікла. Волосся її здиблося і залопотіло, неначе йшла вона під різким вітром. Важко, хекаючи, крок за кроком, поволі — йшла. Усе-таки йшла.

Ґеральт занепокоївся. Він не очікував, що Знак цілковито паралізує стриґу, але не сподівався, що бестія так легко подолає опір. Не міг тримати Знак занадто довго, це надмірно виснажувало, а до стриґи залишилося вже тільки з десяток кроків. Він раптово зняв Знак і відскочив убік. Як і очікував, стриґа від несподіванки полетіла уперед, втратила рівновагу, перекинулася, послизнулася на підлозі й гепнулася донизу сходами, у розчахнутій на підлозі вхід до крипти. Знизу пролунало її потужне виття.

Аби виграти час, Ґеральт заскочив на східці, що вели на галерею. Не дістався навіть середини, коли стриґа вистрибнула з крипти: бігла наче величезний чорний павук. Відьмак почекав, поки вона забіжить за ним на сходи, після чого перескочив балюстраду й приземлився на підлозі. Стриґа крутнулася і, відштовхнувшись, полетіла на нього у неправдоподібному, більш ніж десятиметровому стрибку. І вже не давала збити себе з пантелику піруетами так легко — двічі її пазурі залишили сліди на шкіряному каптані рівійця. Але новий, відчайдушно міцний удар сріблястих заклепок рукавички відкинув стриґу, примусив її похитнутися. Ґеральт, відчуваючи лють, що здійснювалася в ньому, хитнувся, вигнув тулуб назад і потужним копняком у бік звалив бестію з ніг.

Рик, який та видала, був голоснішим за всі попередні. Аж штукатурка посипалася зі стелі.

Стриґа скочила на ноги, трусячись від невідконтрольної злості та жадоби вбивства. Ґеральт чекав. Він уже витяг меча й описував ним кола у повітрі, йшов, крутився навколо стриґи, пильнуючи, щоб рухи меча не збігалися із ритмом і темпом його кроків. Стриґа не стрибала, а наближалася поволі, водячи очима за світлою смугою клинка. Ґеральт раптово зупинився й застиг із піднятим мечем. Стриґа, збита з пантелику, також стала. Відьмак описав вістрям повільне півколо й зробив крок у бік стриґи. Потім ще один. А потім скочив, крутячи над головою «вісімки».

Стриґа зіщулилася, відступила зигзагом, Ґеральт знову опинився поруч, клинок миготів у його руці. Очі відьмака палали ворожим блиском, з-за зіплених зубів виривався хриплий рик. Стриґа знову відступила, її штовхала назад сила сконцентрованої ненависті, злості та насилля, що випромінювала людина, яка її атакувала; ті били в неї

хвилями, вдиралися до мозку й нутрощів. Вона, аж до болю перелякана не знаним раніше відчуттям, видала з себе схвильований, тонкий писк, розвернулася і кинулася навтьоки світ за очі, у темну плутанину коридорів замку.

Геральт, якого били дрижаки, стояв посеред зали. Один. Довго ж це тривало, подумав він, поки той танець на краю прірви, той божевільний, макабричний балет бою привів до сподіваного результату, дозволив досягнути психічної єдності із супротивником, проникнути до рівнів зосередженої волі, яка переповнювала стригу. Злої, хворобливої волі, із сили якої стриґа, власне, й повстала. Відьмак затремтів від спогаду про мить, коли він поглинув той заряд зла, аби спрямувати його, наче віддзеркалюючи, на потвору. Ніколи ще він не стикався із такою концентрацією ненависті й убивчого шалу, навіть у василісків, які в цьому сенсі мали найгіршу славу.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ